

ΠΡΟΣΦΑΤΗ ΚΟΛΟΜΒΙΑΝΗ ΠΟΙΗΣΗ

POESÍA COLOMBIANA RECIENTE

2 Ποιήματα του Εουχένιο Μοντέχο

2 Poemas de Eugenio Montejo

Μετάφραση: Στέλιος Καραγιάννης

Traducción: Stelios Karayanis

Eugenio Montejo (Caracas,1938 - Valencia,2008) fue un poeta y ensayista venezolano, fundador de la revista Azar Rey y cofundador de la Revista Poesía de la Universidad de Carabobo. Fue investigador en el Centro de Estudios Latinoamericanos Rómulo Gallegos de Caracas, y colaborador de una gran cantidad de revistas nacionales y extranjeras. En 1998 recibió el Premio Nacional de Literatura de Venezuela y en 2004 el Premio Internacional Octavio Paz de Poesía y Ensayo. Uno de sus poemas es citado en la película *21 gramos*, del director mexicano Alejandro González Iñárritu. Eugenio Montejo fue profesor universitario, gerente literario de la editorial Monte Ávila de Venezuela. Como diplomático trabajó en la embajada de Venezuela en Portugal en varias ocasiones. El valor de su estimable obra poética y ensayística no ha parado de crecer en los últimos años, siendo una de las más importantes y originales de la última mitad del siglo XX.

Ο Ευχένιο Μοντέχο γεννήθηκε στο Καρακάς της Βενεζουέλας το 1938 και πέθανε στη Βαλένθια το 2008. Ήταν ποιητής και δοκιμιογράφος, συνιδρυτής της επιθεώρησης *Ποίηση* του πανεπιστημίου του Καρμπόμπο. Εργάστηκε ως ερευνητής στο Κέντρο των Λατινοαμερικανικών Μελετών Ρόμουλο Γκαγιέγκος του Καρακάς και ήταν συνεργάτης μιας σειράς σημαντικών λογοτεχνικών επιθεωρήσεων στη Βενεζουέλα και στο εξωτερικό. Στίχοι από ένα ποίημά του ακούγονται στην ταινία *21 γραμμάρια* του Μεξικανού σκηνοθέτη Αλεχάνδρο Γκονζάλες Ιναρίτου με πρωταγωνιστή τον Σον Πεν. Ήταν πανεπιστημιακός καθηγητής και ως διπλωμάτης εργάστηκε στην πρεσβεία της Βενεζουέλας στην Πορτογαλία. Η ποίησή του αναγνωρίστηκε ως μια από τις σημαντικότερες του δεύτερου μισού του XX αιώνα στη χώρα του.

Ulises

Barcos que veo allá lejos, balanceándose
cerrados como libros hace mucho leídos
¿Qué dicen, qué no dicen? —Hoy hablo griego
a bordo del primero que parta. Soy Ulises.
Barcos que cierro los ojos para ver
dentro de mí con la añoranza de sus Ítacas.
No sé en cuál voy, en cuál de tantos leo a Homero,
el biógrafo de mis nativos horizontes,
ahora que llevo un poco de café para los dioses
que nos prometen un viaje propicio.
Soy o fui Ulises, alguna vez todos lo somos;
después la vida nos hurga el equipaje
y a ciegas muda los sueños y las máscaras.
Mi corazón ya leva el ancla. Estoy a bordo.
Cuando distinga la voz de las sirenas
en altamar, al otro lado de las islas,
sabré por fin qué queda en mí de Ulises.

Οδυσσέας

Πλοία που βλέπω πέρα μακριά, να λικνίζονται
κλειστά σα βιβλία εδώ και καιρό διαβασμένα
Τι λένε, τι δε λένε; —σήμερα μιλώ ελληνικά
στο κατάστρωμα του πρώτου που σαλπάρει. Είμαι ο Οδυσσέας.
Πλοία που κλείνω τα μάτια για να δω
μέσα μου με τη νοσταλγία για τις Ιθάκες τους.
Δε ξέρω σε ποιο έχω μπαρκάρει, σε ποιο απ' όλα αυτά διαβάζω
τον Όμηρο,
τον βιογράφο των ναυτικών οριζόντων μου,
τώρα που κουβαλώ λίγο καφέ για τους θεούς
που μας υπόσχονται ένα ευνοϊκό ταξίδι.
Είμαι η ήμουν ο Οδυσσέας, κάποια στιγμή όλοι είμαστε;
μετά τη ζωή μας ανασκαλεύει τις αποσκευές
αι στα τυφλά βουβαίνει τις μάσκες και τα όνειρα.
Η καρδιά μου πια κουβαλά την άγκυρα. Βρίσκομαι στο
κατάστρωμα.
Όταν ξεχωρίσει τη φωνή των σειρήνων
μέσα στο πέλαγος, στην άλλη μεριά των νησιών,
θα μάθω τελικά τι μένει σε μένα από τον Οδυσσέα.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS
Faithful and Just

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

Adiós al siglo XX

a Alvaro Mutis

Cruzo la calle Marx, la calle Freud;
ando por una orilla de este siglo,
despacio, insomne, caviloso,
espía ad honorem de algún reino gótico,
recogiendo vocales caídas, pequeños guijarros
tatuados de rumor infinito.

La línea de Mondrian frente a mis ojos
va cortando la noche en sombras rectas
ahora que ya no cabe más soledad
en las paredes de vidrio.

Cruzo la calle Mao, la calle Stalin;
miro el instante donde muere un milenio
y otro despunta su terrestre dominio.

Mi siglo vertical y lleno de teorías...

Mi siglo con sus guerras, sus posguerras
y su tambor de Hitler allá lejos,
entre sangre y abismo.

Prosigo entre las piedras de los viejos suburbios
por un trago, por un poco de jazz,
contemplando los dioses que duermen disueltos
en el serrín de los bares,
mientras descifro sus nombres al paso
y sigo mi camino.

Αποχαιρετισμός στον XX αιώνα

στον Άλβαρο Μούτις

Διασχίζω την οδό Μαρξ, την οδό Φρόιντ.
Περπατώ στη μια όχθη αυτού του αιώνα,
αργά, ξάγρυπνος, σκεπτικός,
κατάσκοπος για τη τιμή κάποιου γοτθικού βασιλείου,
συλλέγοντας πεσμένα φωνήεντα, μικρά άσματα
χαράγματα του ατέλειωτου ψίθυρου.
Η γραμμή του Μοντριάν μπροστά στα μάτια μου
συνεχίζει κόβοντας τη νύχτα σε ευθύγραμμες σκιές
τώρα που πια δεν χωράει άλλη μοναξιά
μέσα στους τζαμένιους τοίχους.
Διασχίζω την οδό Μάο, την οδό Στάλιν.
Ατενίζω τη στιγμή όπου πεθαίνει μια χιλιετηρίδα
και μια άλλη εγκαθιδρύει τη γήινή της κυριαρχία.
Ο αιώνας μου κατακόρυφος και γεμάτος θεωρίες...
Ο αιώνας μου με τους πολέμους του, τους μεταπολέμους του
και το ταμπούρλο του Χίτλερ πέρα εκεί μακριά,
ανάμεσα στο αίμα και στην άβυσσο.
Συνεχίζω μέσα απ' τις πέτρες των παλιών προαστίων
για μια τζούρα, για λίγη τζαζ,
θωρώντας τους θεούς που κοιμούνται διαλυμένοι
πάνω στο πριονίδι των μπαρ,
ενώ αποκωδικοποιώ τα ονόματά τους βαδίζοντας
και συνεχίζοντας το δρόμο μου.